

بواسطه حضرت علی قبل اکبر

طهران

جناب ضیاء الله خان ابن ناظم الحکماء علیه بهاء الله الابهی

الهی الهی هذا عبد توجه الی ملکوت رحمانیتک و انجذب بآیات فردانیتک و اخلص وجهه لک و امتلاً قلبه بحبک و ترنح من نسیم تنسم من ریاض قدسک و کان فرعاً لائقاً لشجره و سرّاً حقیقیّاً لاییه و ثمره فوافق یا الهی لطافة الاخلاق شرافة الاعراق حتّی اصبح عبداً خاضعاً خاشعاً متصدّعاً لامرک ناطقاً بمحامدک و نعوتک ناظراً الی ملکوتک ناشراً لآیات محبتک الهی الهی قد قصد هذا العبد الوفیّ الثّابت فی میدان الامتحان ان یقترن بامه من امائک الّتی ولدت فی حوض محبتک و رضعت من ثدی معرفتک و نمت و نشئت من فیوضات سحاب رحمتک ربّ ربّ وفقّ بینهما و تثبت اقدامهما علی الحبّ الابدی و الارتباط السّرمدی حتّی یكون کلّ واحد منهما للآخر موهبة من مواهبک و جوداً من الطافک و رحمة من ملکوت فضلک و ارزقهما سلالة طیّبة طاهرة قائمة علی عبودیتک مستمرّة علی عبادتک مشتاقه لملکوتک مستنبئة من نبأک العظیم انک انت الکریم و انک انت الرّحمن الرّحیم

این سند از کتابخانه مرجع بهائی دانیلد شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجه به مقررات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۲۶ مه ۲۰۲۶، ساعت ۱۱:۰۰ قبل از ظهر